

er ikke ringe; det kan maaske holde haardt nok for Færøernes Kommune at udrede saa stor en Sum. Sagen er jo imidlertid den, hvad jeg ogsaa udtalte ved Lovforslagets Fremsættelse at oprindelig var det ikke paatænkt at ofre saa stort et Beløb paa Anlægget af Havnen ved Thorshavn. Det Forslag, som Ministeriet i Juni Maaned tilstillede Lagtinget, gik kun ud paa Anlæg til et Beløb af 400,000 Kr. Efter sagkyndigt Skøn fandt man alligevel ved at se nøjere paa Tingene deroppe, at der ikke derfor kunde tilvejebringes en saadan Dækmole og Havnekaj, som kunde anses for nogenlunde tidssvarende, og Ministeriet gik da beredvilligt med til at forhøje Summen til ca. 741,000 Kr. Det var jo en meget betydelig Forhøjelse, og deraf fulgte, at Ministeriet blev noget tungere paa Haanden, naar Talen var om Anlægget af disse Veje, som det jo dog maa siges hovedsagelig at være i Kommunens Interesse at faa anlagt. Ministeriet nærer den Opfattelse, at man til Trods for det Forbehold, der saaledes er taget med Hensyn til disse Veje, alligevel har gjort Thorshavn-Kommune et meget favorabelt Tilbud, naar Staten vil deltage i Anlægsomkostningerne med et saa betydeligt Beløb som $\frac{4}{5}$ af 741,000 Kr.

Det ærede Medlem var inde paa Spørgsmaalet om Vedligeholdelsen og udtalte sin Ængstelse for, at det ikke vilde være muligt at faa Kommunerne til at overtage Vedligeholdelsespligten. Jeg udtalte derom ved Sagens Forelæggelse, at det Princip, som altid har været fulgt, naar Staten støtter saadanne private Anlæg, er, at de private selv maa paatage sig Vedligeholdelsespligten. Det vilde derfor være at bryde et ganske almindeligt Princip, hvis man gik ind paa, at Staten ogsaa skulde paatage sig Vedligeholdelsespligten overfor de private Foretagender, der saaledes med Statens Støtte sættes i Gang paa Færøerne. Nu udtalte det ærede Medlem, at han var bange for, at der kunde ske saa stor Ravage paa enkelte af Anlægene deroppe, at denne Vedligeholdelsespligt kunde blive ganske uoverkommelig for Færøerne, og det lader sig selvfølgelig ikke benægte, at noget saadant kunde ske. Den Tanke, at der kan indtræffe Tilfælde, hvor der skete alvorlig Skade paa et eller flere Anlæg, kan man ikke afvise, selv om man bygger meget stærke Anlæg, idet man jo ved, at Brændingen er meget stærk; men i saa Fald maatte Forholdet blive det samme som, naar der sker ekstraordinær Skade paa andre statsunderstøttede Anlæg, at de færøske Kommuner, hvis Skaden blev saa stor, at

de ikke saa sig i Stand til selv at udbedre den, henvendte sig til Regering og Rigsdag om Hjælp dertil. En saadan Hjælp vilde der ikke være noget som helst urimeligt eller principstridigt i at yde, og jeg tænker mig, at baade Regeringen og Rigsdagen, hvis saadanne Tilfælde skulde indtræffe, paa sædvanlig Maade vilde vise sig imødekommende; derimod forekommer det mig, som sagt, at det vilde være vanskeligt for Regeringen at fravige et Princip, man stadig har fulgt, og som der unægtelig vilde være en betydelig Risiko for Staten ved at fravige.

Det ærede Medlem udtalte sig med Hensyn til Forslaget i § 3 om Anlæg af en Pier ved Vaag i Tilfælde af, at enkelte af de Anlæg, der er foreslaaet i § 2, ikke bliver gennemført i Femaarsperioden, og mente, at Opførelsen af denne Pier maatte optages blandt Forslagene i Lovforslagets § 2. Det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) udtalte sig i samme Retning, hvorimod det ærede Medlem fra Slagelse (Holger Neergaard) af økonomiske Grunde ikke fandt det rigtigt at medtage den allerede nu. Naar det ærede Medlem fra Slagelse her har berørt, at det er af økonomiske Grunde, den ikke nu er blevet optaget, er det fuldkommen rigtigt, det er alene økonomiske Grunde, som i saa Henseende har været vejledende for Ministeriet. Vi har ikke turdet gaa med til større Tilskud fra Statens Side i denne Femaarsperiode end til Gennemførelse af de under §§ 1 og 2 optagne Forslag, men Regeringen har ment, at der kunde være Mulighed for, at et eller andet af disse Anlæg ikke blev bragt til Udførelse indenfor den Periode, som Lovforslaget forudsætter, og saa vil det altsaa være muligt at optage Anlægget af en Pier i Vaag. Jeg ved meget vel, at denne Plads er ret betydelig, jeg har selv været der og set Forholdene paa Stedet. Den ligger, som det er nævnt under Forhandlingerne, temmelig nær ved Trangisvaag, der er en ret betydelig Bebyggelse og en Hvalfangerstation, meget taler derfor for, at der blev anlagt en Pier paa dette Sted. Muligheden herfor er altsaa ogsaa skabt ved Lovforslaget, for saa vidt nemlig et enkelt af de andre foreslaaede Anlæg ikke bliver udført.

Det ærede Medlem udtalte, at det ikke nyttede noget at vedtage et Forslag, hvis Bestemmelser det ikke var muligt at gennemføre; det har det ærede Medlem fuldstændig Ret i, men jeg tror ogsaa at turde sige, at dette Lovforslag er saaledes affattet, at man, hvis det vedtages paa Rigsdagen, maa kunne vente, at det kan